

der angaaer Nykjøbing Kommunes Beboere, og som deres Venner paa Landet ville gjøre lidt for, men det ligger ikke mere som et Hovedlandeveisarbejde, og saa har Staten Intet dermed at bestille. Det interesserer muligviis Postvæsenet, at der bliver en bedre Overfart, men Staten betkommer det ikke. Er det et Hovedlandeveisarbejde, saa skal det behandles som et saadant, men er det ikke et Hovedlandeveisarbejde, skulle vi ikke behandle den ene Kommune anderledes end den anden, og da vi vist ikke have ifinde at bygge en Bro for Aalborg, saa vil jeg raade til, at vi overlade Nykjøbingerne med deres Venner i Amtet at bygge Broen i Nykjøbing og give dem Pengene tillaans dertil. Jeg vil imidlertid foreløbig see bort fra alt dette og betragte dem som Repræsentanter for deres særlige Interesser, som dem der, naar der er Tale om, at de skulle tage Penge ud af Lommen, hellere ville styde det over paa andre, end selv udrede dem. Men dette skulle vi see bort fra, og ligeledes skulle vi see bort fra, hvad de helst ville, om de helst ville have Broen ved den nordlige Side eller om de ville have den ved den sydlige Side af Byen; vi skulle derimod spørge: Hvor kan Broen bygges billigst, og hvor er den bedst og bekvemst beliggende? Jeg gaaer altsaa bort fra denne Betragtning, og tager Lovforslaget for som et velmeent Arbejde, der er os forelagt af den ærede Minister, der i sin Velvilje for denne Sag har ladet sig lidt forlede af de forskjellige Kommuner til at troe formeget paa Kommunernes Iver og Nidkjærhed for det almindelige Vel, idet de dog, naar det kommer til Stykket, ville krympe sig ved at give de Skillingen, der skulle gives efter de almindelige Regler; han har troet formeget paa, at de opfattede Sagen som Noget, der var rigtigt og af stor Interesse for dem alle. Amtet bryder sig ikke væsentligt om at faae Broen; det betragter sit Tilfagn som et Slags Væsenstabsløfte til Nykjøbing By, men nogen saadan egentlig Interesse, som man ellers har for Landeveisbroer, har Amtet ikke for denne Bro (Stemmer: Jo). Ja lad dem saa komme og klinge med Pengene i Lommen, saa kunne vi see, hvad de ville. — Vædringsforslaget under Nr. 1 er ikke stillet af mig, men jeg skal dog omtale det, fordi det ganske rigtigt berører

Sagen fra to forskjellige Principers Side, saaledes som den første ærede Tale har sagt. Det ene Princip, som gaaer ud paa at forhindre, at man blander sig i Kommunernes Beslutninger, og som gjør gjældende, at en Kommunes Beslutning, om man endogsaa her finder den nok saa urigtig, nok saa ødelæggende, dog skal staae ved Magt, troer jeg ikke stemmer med den Pligt, der paahviler os, at have Tilfyn med Kommunerne; Kommunerne have kun Frihed under Statens Tilfyn. Nu vil man vel dertil svare, at indtil det nærmere bliver ordnet, hvorledes dette Statens Tilfyn skal udøves, ere vi vante til at lade det udøve af Indenrigsministeren, og eftersom Indenrigsministeren har forelagt denne Lov, maae vi gaae ud fra den Formening, at han har erkjendt, at Byen godt kan taale Byrden, og at der derfor bør gives den denne Indrømmelse, at fyldestgjøre de Forpligtelser, den har paataget sig. Naar vi nu ikke havde den Erfaring for os, at flere Byer have anbraget paa en saadan Bemyndigelse og faaet Midler dertil af Staten, og saa Aar efter ere komne her til Thinget for at søge deels Henstand med Betalingen, hvor Beløbet er givet forskudsviis, og deels Eftergivelse, saa var det en anden Sag; men hvis vi nu komme ind paa at lade en Kommune overtage Saameget, som den her forpligter sig til, en Kommune, ikke bedre beliggende end Nykjøbing, en Kommune, som efter min Overtydning ikke vinder noget Væsentligt ved Broen, saa vide vi med den Erfaring, vi have, at man efter nogle Aars Forløb vil henvende sig til os og sige: „Vi have forbygget os paa Broen; denne Bro er efter Loven selv betragtet som en almindelig Landeveisbro, hvorfor skulle da vi alene bære Bekostningerne ved den? Vi ere ødelagte, vi styde paa vore Eiendomme, vi have maattet optage Laan paa dem“; kort sagt, man vil fremsføre alle de Grunde, som man meget hyppigt bruger med fuld Ret, idet man ikke itide har vogtet sig og ikke selv seet sin Fattigdom tidsnok, og derfor maa komme og bede det Offentlige om Hjælp. Sagen, betragtet saaledes, troer jeg indeholder en fuldstændig Retfærdiggjørelse for Thinget til at nedsette Beløbet. Man skal jo lægge Mærke til, at der paalægges Kommunen foruden den Beta-